

Oppus. Kes tõist henne kõrwale wõttap ellama, se kaego enne, kas temma wahhest tülli-teggijaga kokko ei sa. Muudo tullep wi-mate perremehhele pakkominek.

2. K a t t e k ü n n i r a w w a.

Kaudsep teggi üttest raudkangest kats künni-rauda. Üts neist saije adra otsa, tõine heideti kaarte alla kokka, nink unneteti sinna mahha. Nink kui keake tedda säääl es mõista otsi, siis rostiteti temma kii ärra, nink saije mustas ja illotas. Wi-mate algateti perremehhele tedda meelde, nink tem-ma tõmmas tedda põhhu alt wälja.

Kui nüüd se lõitu künniraud omma welle säääl adra otsan nätta saije, siis immetelli temma, sest et temma olli essi must ja illota, ent welli olli paljo illusamb ja wallusamb, kui temma enne olli olnu. „Oh immet“, üttel se rostitetu raud; „seppikoan ollime üttesuggutse, ent kae nüüd, mes wahhe!“ Kuis sinna ni illosas ollet sanu, welli, nink min-na olle ni mustas ja illotas jänu, et ma kül olle „kif se aig henganu nink häid päiwi nämmu?“ — „Se ep se om“, üttel tõine, „et sa ollet henganu; ne hä päiwa omma sinno ärrariknu; ent minna olle tõ ja waiwa al illosas sanu.“

Oppus. Tõ ei teota keddake; laiskus laidap egga meest.

3. K a a r n a.

Kaarna näggi, et kokaas terve nelli näddalit munne päääl olli haudman, nink üttel: „Oho, nüüd

„ma tija, melleš koka poja ni sures ja kanges „kaswawa. Ma tahha ka seddawarki tetta!“ — Toost ajast istup kaarna ka nelli näddalit peša päääl; ent imme! ta ei olle kunnage muud kui tüh-je kaarna poigi wäljatonu.

Oppus. Panne sabas jalga, saksa-särk sälga: kes iks hulguš, to hulguš.

4. S u s s i j a r e b b a n e.

Saja olliwa küllan. Lappulisse tulliwa mõt-sast: wanna sussi rebbasega, lätsiwa saja-lawwa alla, es näe keake. Näksiwa lu konte ja leiwa rase korjama. — Sai siis sussi hennele wadist õl-lut juwwa, — jäi mees joobnuš. — Sis tulli himmo laulda. Küssse rebbase käest: „watter, ma laula?“ Rebbane üttel: „ärra laula, peša same!“ Sussi küssse weel; rebbane keeld jälle. Ent soel olli wäga kange laulo-himmo, küssse siis kolmat puh-ku rebbase käest lubba: „et ma laula iks!“ Rebbane koste: „kui sul ni kange himmo om, siis lau-la päle, kül sa näet, mes suurt auwo sa saat.“ — Sussi karras siis lawwa päle, nink laul üt-te kõrra. Näggi sajarahwas, nink pand ka õkwa tän-ni: „Kae, kon sussi laulap. Kos penni, kos malk!“ — Kiffuti soekest häste, pešeti päleke.

Rebbane kaije lawwa alt, joost kambrede, pist päääd kore kirno; mõttel henne man: „nüüd hädda „käen, nüüd soekese südda täüs, nüüd lahhuš iks „mõtsan minno, kui ta näep, et minno nahk ter-we.“ Saiwa siis mihe tõine tõisega mõtsan kok-ko; siis kaibas sussi rebbasele, kuis ta paljo peša olli sanu. Rebbane tõmmas sälga kõra, nink kos-